

Ἡ Ἄλλη Παγκοσμιοποίηση*

«Μοιάζει σὰν νὰ συνθέσαμε μαζί
ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς
τὸν ὕμνο τῆς ἐλπίδας»

Αλεξάνδρα Στεφανοπούλου

Ἰαμαρτυρίες γιὰ τὴν παγκοσμιοποίηση ἔχουμε δεῖ πολλές σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τοῦ κόσμου. Κάθε φορὰ πὸν πραγματοποιοῦνται σύνοδοι ἡγετῶν καὶ οἰκονομικῶν παραγόντων σὲ κάποια πόλη, ὀργανώνονται συγκεντρώσεις ἀπὸ διαδηλωτὲς πὸν καταφθάνουν ἀπὸ διάφορες χῶρες μὲ στόχο νὰ καταδικάσουν τὴν παγκοσμιοποίηση τῆς Οἰκονομίας καὶ ἐξελίσσονται βίαια ἐπεισόδια στοὺς δρόμους καὶ συγκρούσεις μὲ τὴν Ἀστυνομία. Κάτι καλὸ γιὰ τὴν ιδέα τῆς παγκοσμιοποίησης δὲν ἔχει ἀκουστεῖ ποτέ. Καὶ ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωριστεῖ ὅτι χωρὶς τὴν παγκοσμιοποίηση ἴσως χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς νὰ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν χολέρα!

* * *

Παρακολουθοῦμε ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδες τώρα τὴν τραγωδία πὸν συνέβη στὴν Αἴτη. Ὁ ἰσχυρὸς σεισμὸς κατέστρεψε ὀλόκληρη τὴ μικρὴ καὶ πτωχὴ αὐτὴ χώρα στὰ νοτιοανατολικά τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐρείπια στὴ στοιχειωμένη πόλη τοῦ Πόρτ-᾽Ω-Πρένς, ἄνθρωποι πλακωμένοι ἀπὸ τόνους δομικῶν ὑλικῶν, ἄνθρωποι χωρὶς στέγη, χωρὶς ἐνδύματα, χωρὶς νερό, χωρὶς φαγητό, χωρὶς φάρμακα, ἄνθρωποι

νεκροὶ καὶ ἄταφοι στοὺς δρόμους: αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ μᾶς ἔρχεται στὴν τηλεοπτικὴ ὀθόνη. Ὅταν συνέβαινε παρόμοια τραγωδία στὸ παρελθόν, ἀκούγαμε τὶς περιγραφὲς τῆς δυστυχίας, συμπονοῦσαμε καὶ ἡ ἱστορία σταματοῦσε ὡς ἐκεῖ.

* * *

Σήμερα δὲν ἔχει παγκοσμιοποιηθεῖ μόνο ἡ Οἰκονομία. Ἔχει παγκοσμιοποιηθεῖ καὶ ἡ Φιλανθρωπία. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι νοιώθουν περισσότερο ἄνθρωποι καὶ συμπεριφέρονται περισσότερο σὰν ἄνθρωποι. Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ μοίρα τῶν κατοίκων τῆς Αἰτῆς ἂν δὲν ἔσπευδαν νὰ τοὺς βοηθήσουν ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Πλανήτη; Θὰ ἔμεναν δίπλα στὰ χαλάσματα νὰ ἀκοῦν τὶς φωνὲς ἀπογνώσεως τοῦ ἀδερφοῦ, τῆς μάνας, τῆς γυναίκας ἢ τοῦ παιδιοῦ τους καὶ θὰ μάτωναν τὰ χέρια τους σκάβοντας γιὰ νὰ τοὺς ξεθάψουν χωρὶς ἀποτέλεσμα! Πῶς θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιβιώσουν οἱ τυχεροὶ ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ Ἐγκέλαδου, ἂν δὲν εἶχαν οὔτε μιὰ γουλιὰ νερό, οὔτε μιὰ μπουκιὰ ψωμί;

* * *

Δὲν βγήκαν ζωντανοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἐγκλωβιστεῖ κάτω ἀπὸ τὰ χαλάσματα, οὔτε ἔχουν ἀκόμη ἀντιμετωπιστεῖ ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τῶν ἐπιζώντων. Εἶναι ὅμως συγκινητικὴ ἡ προσπάθεια ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς πολίτες τῆς Γῆς γιὰ νὰ δοθεῖ βοήθεια στοὺς πολίτες τῆς Αἰτῆς. Βοήθεια ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις καὶ τοὺς ἐπωνύμους, ἀλλὰ καὶ βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀνώνυμους, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀγνώστων ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι μικρότερη ἢ ἀξία τῆς σὲ χαρτονόμισμα, ἀλλὰ εἶναι μεγαλύτερη σὲ ἀγάπη καὶ συμπόνια. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπόνια δὲν ἐξασφαλίζουν σκηνὲς καὶ ρύζι, ἡ προσφορὰ τῶν κυβερνήσεων ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ἐπούλωση τῶν πληγῶν τῆς Αἰτῆς καὶ τὴν ἀναγέννησή της ἀπὸ τὰ ερείπια.

* * *

Εἶδαμε αὐτὴ τὴν ἄλλη παγκοσμιοποίηση καὶ νοιώσαμε τὸν λαὸ τῆς Αἰτῆς σὰν νὰ εἶναι ἀδελφός μας. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ χαρτονόμισμα λατρεύεται περίπου σὰν θεός, ποὺ ὁ καθένας μας κλείνεται στὸν ἑαυτόν του, ποὺ ἀναλίσκει τὶς προσπάθειές

του για να αποκτήσει όλο και περισσότερα χρήματα για να ικανοποιήσει τις επιθυμίες του σε καταναλωτικά αγαθά, που διαμαρτύρεται συνεχώς επειδή δεν του εξασφαλίζουν οι κυβερνήσεις μεγαλύτερες αποδοχές, που οι αξίες των ανθρώπων υπολογίζονται ανάλογα με το πάχος του βαλαντίου τους, μοιάζει κάπως σαν θαύμα αυτή η έκφραση *της παγκοσμιοποιημένης αλληλεγγύης* που έχουμε δείξει για την Αϊτή. Μοιάζει σαν να συνθέσαμε μαζί όλοι οι άνθρωποι της Γης τον ύμνο της ελπίδας.

* * *

Δέν περίμενε βέβαια κανείς από όσους πρόσφεραν βοήθεια να λάβει κάποιο παράσημο. Ωστόσο υπήρξε μια μοναδική αναγνώριση που ...άπενειμε στον κόσμο όλο το μικρό εκείνο αγόρι που ανασύρθηκε από τα χαλάσματα μετά από δέκα ημέρες. Αντί να κλαίει και να διαμαρτύρεται, χαμογελούσε στην Ύψηλιο εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του με τα χέρια του θριαμβευτικά υψωμένα! Καί ήταν σαν το μικρό εκείνο αγόρι να χώρεσε στην αγκαλιά του ολόκληρη την Ανθρωπότητα.

(*) Έφημ. «Έστία», 2.2.2010, σελ. 1.

